

1. ויבן יחזקאל

וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אליהם קדשים תהיו כי קדוש אני יהוה אלהיכם: איש אמו ואביו תיראו ואת שבתותי שמרתו אני יהוה אלהיכם: אל תפנו אל האילים ואלהי מסכה לא תעשו לכם אני יהוה אלהיכם: וכי תבנו ובנו שמים ליהוה לדגלכם תבנותו: ביום ובהם יאכל וממורת הגותך עד יום השלישי באש ישרף: ואם האכל יאכל ביום השלישי פגול הוא לא ירעה: ואכלו עונו ישא כפי את קדש יהוה ואל ונכרתה הנפש החיה מעמיה: ובקרבכם את קדש ארצכם לא תכלה פאת שדה לקצו ולקט קציד לא תלקט: וכרמך לא תחולל ופרט כרמך לא תלקט לענן ולגר תעבד אהם אני יהוה אלהיכם: לא תגבו ולא תחבשו ולא תשקרו איש בעמיתו: ולא תשבועו בני שוק ותולת תולתם אלוהין אני יהוה: לא תעשק את רעך ולא תגול לא תלך פגול שכור אתך עד בקר: לא תחולל חרש ולפני עור לא תתן מכשול ויראת מאלהיך אני יהוה: לא תעשו על במשפט לא תשא פנידל ולא תהדר פני גדול בעדק תשפט עמיתך: לא תלך רכיל בעמך לא תעבד על דם רעך אני יהוה: לא תשנא את אחיך בלבבך הוכח תוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא: לא תקס ולא תשור את בני עמך ואהבת לרעך כמוך אני יהוה: את חקתי תשמרו בהמתך לא תרביע בלאים שדה לא תרוע בלאים ובגר בלאים שעמנו לא תעלה עליו: ואיש כפי יושב את אשה שבת זרע הוא שפחה נזופת לאיש תפדה לא נפתה או תפשה לא תגדלה בקרת תהיה לא ימתו כיר לא תפשה: והביא את אשמו ליהוה אל פתח אהל מועד איל אשם: וכפר עליו הכהן באיל האשם לפני יהוה על חטאתו אשר חטא ונסלח לו מחטאתו אשר חטא:

3. ויבן יחזקאל

ודרש בלילי שקמא. הנה פמן קדא איתמא יציבא ושקמא ליה מנתא מדרשא. אמתינת עד דהיסל ממדרש: אזלה לבינתא. אשקמא בוצינא טפי. אמר לה בעלה אן הנית. אמרה ליה אנה ותיבא ושקמא קליא דרשא. אמר לה פן רבו, לא אעילת להקא עד דאזלת ורוקת פאנפי דרשא. ותיבא שקמא קמיתא תננא ותלימא. אמרון לה מגידמא כדו אתון צהיבין, אהינו עמד לגבי דרשא. פיון דחמי ותהון ר"מ צפה ברוח הקדש, אמר אית מנכון איתמא דחפימא למלחש בעינא. אמרון לה מגידמא כדו את אזלת ורוקת באנפיה ותשרי לבעלך. פיון דיתבא קמיה אידחילת מגיה. אמרה ליה רבי לית אנה חפימא למלחש עינא. אמר לה אפלו הכי רוקי פאנפי שבע זימין אנה מנשים. עבדה הכין. אמר לה

איילי, אמרי לבעלך את אמרת קדא זימנא רנא ריקת שבע זימין. אמרו לו תלמידי רבי פן מביזין את התורה, לא הנה לך למימר לחד מינן למלחש לך. אמר להו לא דינ למאיר להיות שנה לקונו, דחמי ר' ישמעאל גידול שלום שעם הגדול שנקבם בקדשה אמר הקדוש ברוך הוא ימחה על המים בשביל להטיל שלום בין איש לאשה.

6. ויבן יחזקאל

נאמר: "לך לך" - לעצמך, פרוך שלאמר לאדם שילך לעבד את האדמה אשר לקח משם, ולמעלה פרשת בראשית (ג, כג) פרשתי שקאי על הר המוריה, כי אדם ממקום פפרתו נקרא, ומקורו מן הר המוריה, כי משם לקח עפרו. ודרך הפלס שבבית המקדש שלמשה - מכוון ננגד בית המקדש שלמעלה - עולים ויורדים בו הנשמות הטהורות, אם פן שם עצמות הגוף, ושם תבין צנה של הנשמה. ואם פן אדם קרוב אצל עצמותו ביותר מן פל מיני קרובים שהקויר, על פן נאמר "לך לך" וכן נאמר לשון זה בעקדה: "לך לך אל ארץ המוריה וגו' (שם ככב), ובשניהם לא גלה לו המקום מיד, כי פאן נאמר "אשר ארצך", ובעקדה נאמר: "אשר אמר אליך", לפי שלא רצה הקב"ה לגלות לאברהם מקום מוצא הגוף והנפש עד אשר יענה עליו מפורם רוח קדשו ותולה, כי מתידע שאין תנבואה שורה בחוצה לארץ (תנחומא בא ה), ואם פן פל זמן היותו בחוצה לארץ עד שלא היה בו רוח נבואה לא ידע ולא יבין מהות הנשמה אשר מקורה מן הר המוריה, ואפלו מהות יצירת החומר משם לא יבין, עד בואו אל תוך הארץ הקדושה.

5. ויבן יחזקאל

לעולם חולקת בדרום: חזר *מעשה במרים בת בילגה שהמרה דחה והלכה ונשאת למדינת אחד ממלכי יוונים בשנכנסו יוונים להיכל יהוה מבעמדת כמנורה על נבי המובח ואמרה לוקם לוקם עד מתי אהה מכלה מכונן של ישראל ובינת עומד עליהם בשעת חורק וכששבעו הכמים בדבר קבעו את אחו עמו ושימש דרחה אע"פ ששכנו הרשעים לא נשתכרו שכנו בילגה נשתכרו שבילגה לעולם חולקת בדרום וישבב אחו בצפון בשלמא למיד משמרתו שהיה לבא היונו דקסנין לכולה בשמך אלא למיד מרים בת בילגה שהמרה דחה משום ברתיה קסנין ליה לרדיה אמר אב"י אין כדאמרי אנשי שותא דינוקא בשוקא או דאבהו או דאימיהו

חומר ייבא ק"ה

אמר אב"י *אמרה ל אר רבותיה דינוקא מ"א חמישי ומשורא גדל פרתא ביעקרא בבתרתי גדל פרתא בחורי מאני כי הא דרבה ובין לזו מאני נזיו דפרחא לבניה ומתברר להו:

5. ויבן יחזקאל

א. חרמ"ר נלע"ו, וכן והריקותי אחריכם מרוב (ויקרא טו ט) וכן חזיין במרבי עליכם, וכן חריק מרבי (שמות טו ט), וכן וקרן פנים וקגל (סהלס טו א):

7. ויבן יחזקאל

זו חליעו שמכנו למוות. והוא לזון החולת כניסת האדם או כלי למוותם שזו עמיד לנעמד כה, וכן פתוך לנער (משל כג א), מנוכח המזכס (מגורו א), תנכס פנים (סהלס טו א), ונלע"ו קורין לו ב *תלמידי*

עד דן, עס משש כמו נ, שראה שעמידין בניו להעמיד עס עגל:

8. ויבן יחזקאל

מי סוטה ממקור החיים העליונים היא לקוחה. מכל אשרה וברכתה של תורה אשר דוכתה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום. העולם הולך ותהיה בנתיבותיה אבל מבקש הוא את האופן האלהי, את הנתיב של אור החיים, ובא יבא האור, והתכן בבניו משפחתו בין ד' אל-העולם ובין כל מעשיו ויפיע על-ידי התגלות אמונת אמונו, אשר בישראל מאז היא אצורה, *וארשתך לי לעולם, וארשתך לי בצדק ובמשפט, בחסד וברחמים, וארשתך לי באמונה וירעת את ד'*

בין התביעות הברריות לתביעות הנשמיות אשר לאדם. בין האדם ובין כל היצור, בין חיל שעה לחיי עולם, בין הכל אל הכל.

2. ויבן יחזקאל
הפדור וברתי על-לבה: ותתי לה את-כרמיה משם ואת-עמק עכוה לפתח תקוה וענתה שמה לימי נשורה וקום עלותה מארץ-מצרים: והיה בליט ההוא נאס-יהוד תקראי אישי ולא-תקראי-לי עוד בעלי: והסרתי את-שמות הבעלים מפיה ולא-יזכרו עוד בשמם: וכתיי לכם בדיתי ביום ההוא עס-חית השדה ועס-עוף השמים ורמס האדמה וקשת הרוב ומלחמה אשבוד מן הארץ והשגב-נים לבטח: וארשתך לי לעולם וארשתך לי בעדק ובמשפט ובחסד וברחמים: וארשתך לי באמונה וירעת את-יהוה: והיה ביום ההוא אענה נאס-יהוה אענה את-השמים והם יענו את-הארץ: והארץ תענה את-הדגן ואת-התירוש ואת-היצהר והם יענו את-ירמאל וירעיה לי בארץ ורחמתי את-לא רחמתי ואמרתי ללא-עמי עמתי והוא יאמר אליהם:

חוק 2

כי ימים רבים ישבו בני ישראל אין מלך ואין שר ואין זבח ואין מצבה ואין אפוד והרפסים: אחר שבו בני ישראל ובקשו את-יהוה אלהיהם ואת דניד מלכס ופחדו אל-יהוה ואל-טובו באהרית הימים:

חנה בוק 1

הידי לך אדם מה-שוב ומה-יהוה ירוש מלך כי אס-עשות משפט ואהבת חסד והצנע לבת עס-אלהיך:

חנה בוק 2

אלו לי כי הייתי כאספרי-קוץ בעללת בעיר איך-אשכול לכולו בכורה איתה נפשי: אבד חסיד מן הארץ וישר באדם און פלס לדמים יאירבו איש את-אחיו ויצרו חרם: על-דברע פנים להיטיב השר שאל והשפט בשלום והגדול דבר הות נפשו היא ויעבתה: טובס פתוק ישר ממסוכה יום מצפיד פקודך באה עתה תהיה מביכתם: אל-תאמינו ברע אל-תבטחו באלוף משכבת חיקך שמר פתחי-פוך: כידן מנבל אב בת קמה באמה כלה בתמותה איבי איש אנשי ביתו: ואני ביהוה אעצה אוחילה לא-אתי ישעי ושמעני אלהי: אל-תשמחי איבתי לי כי נפלת קמתי כי-אשכ בשחך היה אור לי:

חנה סוף הספר

רעה עמד בשבטך צאן נחלתך שכני לבדד ישר בתוך כרמל ידעו בשן וגלעני מימי עליס: מימי צאתך מארץ מצרים ארצנו נפלאות: ידאו גוים ויבשו מכל גבורתם וישומו יד על-פה אונתם תתרושנה: ילחכו עפר כפתש כחילי ארץ ודגו ממסגרתיהם אל-יהוה אלהינו יפחדו ויו אר מפוך: מיר אל כמות שש עון ועבר על-פשע לשארית נחלתו לא-תחזיק לעד אפו כיר-תפח חסד הוא: ישב ורחמנו ויכס עונותינו ותשליך במצלות ים כל-חטאתם: תתן אמת ליעקב חסד לאברהם אשר-נשבעת לאבתנו מימי קדם: